

Velikovec

trgali! A to se jim ne sme posrečiti! Zavedajmo se, da so koroški Slovenci veja slovenskega in jugoslovanskega narodnega debla, kri naše krvi so, naši bratje po krvi in jeziku! Prav po načrtu jih Nemci hujskajo proti lastnemu narodu, govorijo jim o »jugoslovanskem sovražniku«, zastrupljajo že mladino s protinarodnim, z nemškim mišljenjem! A na vsa nemška prizadevanja, da bi nas ločili popolnoma, da bi nam naš koroški slovenski rod povsem odtujili, moremo odgovoriti samo: Kar je Bog združil, naj človek ne loči!

Svoji zemlji in svojim bratom po krvi in jeziku se ne odpovemo!

Živel naš lepí Slovenski Korotan! Živela naša lepa koroška slovenska zemlja!

Živeli naši koroški slovenski bratje in sestre!

Da smo tudi mi Slovani,
da slovensk' je Korotan,
narod naš dokaze hrani,
jezik naš in duh in stan.

(Dr. Lovro Toman, Pesem koroških Slovencev.)

Franjo Čiček

Zgodbe o Tijeku Kijeku

13. Tijek v vojaški službi

Tiste dni so se valile preko naše domovine francoske čete, pred katerimi so se umikali Avstrijci. Ti so delali ljudem posebno ob cestah veliko nadlogo, ko so jim jemali živila, živino in drugo kar brez plačila in jih še silili, da so morali za njimi voziti krmo, hrano, ranjence in bolnike.

Takšna usoda je zadela tudi našega Tijeka, ko se je neki dan z vozom vra-

čal od kovača. Vojaki so ga na poti zgrabili, mu naložili nekaj vreč ovsa in še sami posedli na voz in — hočeš nočeš — je moral voziti z njimi proti Gradcu. Vse izgovarjanje, da je v grofovi službi, ni prav nič zaleglo. Še smejali so se mu.

»Kaj nam mar tvoj grof, vojna je vojna, klobasa pa klobasa«, so pravili.

»Tako tudi jaz pravim,« de Tijek in vozi z njimi, videč, da je vsak ugovor

bob v steno. Dolgo pa le ni vozil. Neopaženo je izdril vtikač iz prednjega kolesa, da so se kmalu nato skotalili z vrečami vred v občestni jarek. Godrnjaje so se vojaki pobirali in začeli popravljati kolo. Tačas pa je Tijek izbil vtikač na zadnjem kolesu. Ko so zopet pognali, jih je doletela ista smola. Le Tijek je srečno odskočil, ker je vohal, kdaj bo kolo odletelo.

»Teža je teža«, razlaga Tijek povajlanim vojščakom. »Veste kaj, soldatje, dajte mi groš, pa skočim domov po močnejši voz. Grofa sem že itak sit, pa še eno kobilo mu odženem.« In je začel strahovito udrihati čez grofa. Vojaki so mu verjeli in ker se na ta voz itak niso več upali, so mu dali celo dva groša, naj hitro pride z drugim vozom.

Tijek je urno pregledal in pritrdil vsa štiri kolesa, eno vrečo ovsja je obdržal, da bo laže sedel, in naglo pognal.

»Zbogom, na onem svetu se vidimo, presneti iblajtarji,« brunda skozi zobe in urno zavozi proti gradu.

Ali so vojaki presneto dolgo čakali na Tijeka in njegov voz? V grad pa jih vendar ni bilo, grof je pač grof in Tijek je bil v njegovem varstvu.

14. Tijekova smrt in konec

Neumna navada je, da ljudje radi stavijo o Veliki noči, koliko bo kateri pojedel trdo kuhanih jajec. Tako si je tudi grof izmislil to budalost in oblju-

bil Tijeku pol cekina, ako poje 12 trdo kuhanih jajec drugo za drugim.

Tijek se jih je lotil in res srečno spraval pod streho. In še dve si je privoščil za nameček. Toda zvečer mu je

postalo slabo, tiščalo ga je v želodcu in naslednji dan so ga našli mrtvega.

Grof je silno žaloval za Tijekom, posebno, ker mu je prav za prav on bil kriv smrti.

Pokopali so ga poleg Urha in mu na grob postavili skromen lesen križ s temle napisom:

*Tukaj počivata Urh in naš Tijek,
Urh je bil lačen, ko je umrl,
Tijek pa jajec preveč je pojedel,
naj bi oba Bog v nebesa povedel!*

»Zvonček« prihodnje leto

Za novi, 36. letnik našega »Zvončka«, ki bo dobil spet drugo, lično opremo in bo bogato ilustriran, je pripravilo uredništvo svojim mladim čitateljem več prijetnih presenečenj.

List bo zlasti še v večji meri posvečal pozornost važnejšim pojavom iz pisanega sveta, zlasti pa značilnim dogodkom v naši lepi, ljubi Jugoslaviji in med brati onkraj državnih meja.

Tudi ima urednik pripravljenih vrhan koš mikavnih zgodb, čudovitih pravljič, kratkočasnih pripovedk, pestrih črtic in drugega takega zanimivega in zabavnega blaga. Razume se, da hudomušni Bobi in razposajena Hlaček in Biba ne bodo še pozabili na Zvončkarje. Raznoverstnega drobiža in zvitihi ugank pa je že zdaj polna uredniška miznica.

Posebna sladčica za naše bravce, ki se tako radi smejo, bodo vesele zgodbe burkeža Pavlihe, ki jih bo pripovedoval g. Pavle Fleré.

Pisatelj letošnje priljubljene povesti »Deček iz sirotišnice« je prispeval za novi letnik roman za deco: Koruzni frontnik Sandi, ki nas v napetem dejanju povede med otroke črnega rudarskega revirja, doživljajoče v teh težkih časih uso bedo, pa tudi radosti deških let.

Taka bo približno vsebina prihodnjega letnika, v katerem bo usak kaj našel zase, saj bo »Zvonček« skušal biti kar le mogoče pester in bogat.

Prijetne, sončne počitnice vsem skupaj in na veselo svidenje jeseni!